

„Fideicommissretten“ Udkaft til et Erektionbrev for Fideicommisset, der skal omfatte alle de til Registret i rette Tid anmeldte Lehnberettigede og deres Afkom efter en ifølge Lovens gyldig Arvesølge; dem, der have mistet deres Ret ved Forsømmelse af at melde sig til Registret, kan han medtage, om han vil. Retten stadfæster saa Udkaftet, hvis der ingen Mangler er derved.

Eræffer han ikke Valget imellem disse to Ting inden 4 Aar, ansees han at have valgt den første; dør han inden de 4 Aar, have Arvingerne samme Valg i 2 Aar fra Arvesaldet.

2) Har han derimod ikke ved Lovens Ikrafttræden lehnberettiget Afkom og ei faaer det inden 302 Dage, vedvarer Lehnsegenffaben, saalænge der findes en Agnat, der har ladet sig indskrive i Registret*). Men det maa vel mærkes, at Lehnsegenffaben senere kan op-høre, nemlig

- a) naar der efter de 302 Dage fødes Lehnbesidderen en Descendent, og denne overlever ham; i saa Fald ophører Lehnbaandet ved dennes Tiltrædelse;
- b) naar den Agnat, der succederer i Lehnet, i Tiltrædelsens Dieblit har Descendenter eller senere faaer det, i hvilke Tilfælde Lehnsegenffaben ophører henholdsvis ved hans Tiltrædelse eller ved Descendentens. Den, i hvis Haand Lehnsegenffaben saaledes ophører, har da den ovenanførte Valgret imellem at lade Lehnet gaae over til fri Eiendom mod at svare 4 pCt. til Familien, eller oprette Lehnet til en Familiestiftelse.

Kongeriget Sachsen.

„Lehnbaandet bestaaer i Kongeriget Sachsen endnu i retlig Gyldighed med den Vasallen indrømmede Mulighed til at forvandle Lehnene til fri Eiendom. Den for Vasallen meget gunstige Maade, paa hvilken Forvandlingen kan skee, bestemmes i Declarationer af 22de Februar 1834 og 3die Juni 1852. Samtidig med sidstnævnte udkom en Lov, hvori Bestemmelse blev truffen om Forvandling af Lehn, i hvilke Umyndige have Andeel, og angaaende Stempelafgiften.

Med Fideicommissgodser, som Spørgsmaalet angaaer, forstaaes vel Godser, som høre til et Familiestamhuus. De i saa Henseende gjældende Love findes i den borgerlige Lovbog § 2527 ff.; navnlig i § 2538 ff. bestemmes, hvorledes et Familiestamhuus kan forandres eller hæves.“

(Oversættelse af en Udarbeidelse fra den sachsiske Regjering.)

Indholdet af Declarationen af 22de Februar 1834 er væsentlig følgende:

For de Lehn, med Hensyn til hvilke Kongen udøver Lehnsherligheden, vil Overgang til fri Eiendom paa Ansøgning af Vasallerne, naar de have Samtykke fra de Interesserede, forsaavidt Saadant er nødvendigt, til enhver Tid blive bevilget.

*) I dette Tilfælde har den i Registret Indførte inget Fortrinsret til Lehnet fremfor den ikke Indførte eller for de senere fødte; Lehnet arves efter de tidligere for det gjældende Regler.